

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Martiny Vernerové a JUDr. Jiřího Derfla ve věci

žalobce: **I. M.**, narozen „X“, státní příslušník Ukrajiny,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2019, č. j. MV-129901-3/SO-2017,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2019, č. j. MV-129901-3/SO-
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2017, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 13. 11. 2015, č. j. OAM-03155-13/ZM-2015. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 46 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 42g odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žalobcovu žádost ze dne 16. 2. 2015 o vydání zaměstnanecké karty, neboť pracovní pozice pod číslem udaným žalobcem nebyla vedena v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty (dále jen „centrální evidence“). Žalobce se současně předmětnou žalobou domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že žalovaný nepřiléhavým způsobem aplikoval zákonná ustanovení na jeho konkrétní případ a dopustil se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem, čímž zatížil své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Podle žalobce se žalovaný nedostatečně zabýval odvolací námitkou týkající se neopětovného vyzvání k odstranění vady podle § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalobce nebyl právně zastoupen a správní orgán jej měl řádně poučit a pomoci mu podle základních zásad činnosti správních orgánů. Žalobce uvedl, že na území České republiky pobývá řadu let, svou žádost podal v zákonem stanovené lhůtě a správní orgán prvního stupně měl na rozhodnutí o této žádosti šedesát dnů od jejího podání. Správní orgán prvního stupně však podle žalobce řízení účelově protahoval a byl nečinný, neboť o jeho žádosti rozhodl po téměř půl roce od řádného termínu. Podotkl, že vyřazení místa z centrální evidence bylo chybou zaměstnavatele, o které žalobce nevěděl. Dodal, že si není vědom toho, že by došlo k řádnému seznámení s podklady rozhodnutí. Podle žalobce žalovaný pochybil, když v odvolacím řízení prověřoval stav původního pracovního místa za situace, kdy žalobce v rámci odvolání doložil nové číslo volného pracovního místa spolu s pracovní smlouvou.
3. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce v tom, že správní orgány nezkoumaly přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců, nereflektovaly, že nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoli správním uvážením, nesplnily hlediska, která je nutné v případě tohoto neurčitého právního pojmu zvážit, a rezignovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí k osobě žalobce. K tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 240/2014 a 5 As 102/2013. Žalobce zdůraznil, že na území České republiky žije dvanáct let, je zde kulturně, sociálně a ekonomicky integrován, hovoří plynně česky, nikdy nebyl trestně stíhán a již šest let žije ve společné domácnosti se svou družkou a její dcerou, o kterou se společně starají, žalobce se s ní pravidelně učí a tráví spolu spoustu času. S ohledem na tyto skutečnosti pokládal žalobce napadené rozhodnutí za nepřiměřené.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že žalobce doložil číslo volného pracovního místa, avšak toto pracovní místo bylo z centrální evidence vyřazeno. S touto skutečností se žalobce osobně seznámil, a ačkoli uvedl, že se vyjádří, neučinil tak. Žalovaný zdůraznil, že

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

se v tomto případě jedná o řízení o žádosti, a žalobce by tedy měl být aktivní. Podotkl, že pokud žalobce nabyl dojmu, že v řízení dochází k nedůvodným průtahům, mohl požádat o provedení opatření proti nečinnosti. K námitce týkající se nového čísla z centrální evidence žalovaný uvedl, že se jí dostatečně zabýval v napadeném rozhodnutí. Námitka stran přiměřenosti rozhodnutí podle žalovaného odráží nepochopení rozhodné právní úpravy, neboť při neexistenci právního titulu nemohou správní orgány v souladu se zásadou legality žádosti vyhovět, tedy není možné vydat zaměstnaneckou kartu na neexistující pracovní pozici. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Ústní jednání soudu

5. Při jednání soudu konaném dne 2. 11. 2021 právní zástupce žalobce s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které je správní orgán povinen rozhodovat podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí, zdůraznil, že žalovaný měl povinnost zohlednit k odvolání přiloženou novou pracovní smlouvu a nové číslo pracovní pozice z centrální evidence. Podle právního zástupce žalobce nešlo o změnu obsahu původní žádosti, ani o nové skutečnosti, ke kterým by žalovaný nemohl přihlížet z důvodu jejich neuplatnění v předchozím řízení. Žalobce totiž předložením těchto listin odstraňoval vady své původní žádosti. Právní zástupce žalobce konstatoval, že pokud je ve správním řízení vznesena námitka nepřiměřenosti rozhodnutí, jsou správní orgány povinny se s touto otázkou vypořádat bez ohledu na to, zda to výslovně vyžaduje zákon. V případě žalobce tak správní orgány byly povinny zohlednit to, že žalobce na území České republiky žije se svou družkou a s její dcerou. Skutečnost, že se k tomuto správní orgány nevyjádřily, zakládá podle právního zástupce žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
6. Pověřená pracovnice žalovaného při tomto jednání připomněla, že zaměstnaneckou kartu lze vydat pouze za účelem zaměstnání na jedné z pracovních pozic uvedených v příslušné centrální evidenci. Zaměstnanecká karta je poté spjata právě s touto konkrétní pozicí, a doložení pracovní pozice je proto náležitostí žádosti. Podle pověřené pracovnice žalovaného ručí žadatel za to, že jím uváděné pracovní místo je platné a v rozhodné době též volné. Zároveň odpovídá za to, že si zvolil spolehlivého zaměstnavatele. Podotkla, že správní orgán prvního stupně se zaměstnavatelem vůbec nejedná. Předložení nové pracovní smlouvy a uvedení nového čísla pracovní pozice v rámci odvolacího řízení představuje podle pověřené pracovnice žalovaného změnu obsahu žádosti ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu, která navíc byla uplatněna až po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. K tomu pověřená pracovnice žalovaného poukázala na koncentraci správního řízení. Zdůraznila, že žalovaný není povinen zjišťovat okolnosti vztahující se k novému pracovnímu místu. K námitce nepřiměřenosti rozhodnutí uvedla, že tato nepřiměřenost nebyla v průběhu správního řízení namítána, a proto správními orgány nevznikla povinnost se danou otázkou se zabývat, a to ani na základě Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po uskutečněním ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nedostatečně zabýval odvolací námitkou týkající se neopětovného vyzvání k odstranění vady a že správní orgány nezkoumaly přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud prostudoval napadené rozhodnutí a shledal, že argumentací žalobce ohledně vyzvání k odstranění vady se žalovaný zabýval na straně 3 odůvodnění. Žalovaný uvedl, že žalobce byl prokazatelně vyzván k doložení čísla volného pracovního místa v centrální evidenci, na tuto výzvu reagoval a číslo doložil, ale správní orgán prvního stupně zjistil, že pracovní místo bylo z centrální evidence vyřazeno. S výsledkem šetření správní orgán prvního stupně žalobce seznámil, a ačkoli žalobce uvedl, že se vyjádří do třiceti dnů, neučinil tak.
10. Citované odůvodnění napadeného rozhodnutí vyhodnotil soud jako zcela dostatečnou reakci na příslušnou odvolací námitku. Soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však zároveň po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostal, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvažil a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost rozhodnutí skutečně nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala.
11. K žalobcově argumentaci, že správní orgány nezkoumaly přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců, soud připomíná, že k otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí neuplatnil v průběhu správního řízení vůbec žádná tvrzení, a proto v situaci, kdy zákon o pobytu cizinců nespojuje se zamítnutím žádosti o zaměstnaneckou kartu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, nevznikla správním orgánům povinnost se k dané otázce jakkoli vyjadřovat. Z tohoto pohledu je pak zcela irrelevantní i žalobcova poznámka, že nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoli správním uvážením, že správní orgány nesplnily hlediska, která je nutné v případě tohoto neurčitého právního pojmu zvážit, a že rezignovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí k osobě žalobce.

12. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí a vyhovuje požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu. Příslušné žalobní námitky tudíž nejsou důvodné.
13. Žalobce dále v žalobě uplatnil zcela obecnou námitku, když bez jakéhokoli upřesnění a bez vylíčení konkrétních skutkových souvislostí s jeho případem tvrdil, že žalovaný nepřiléhavým způsobem aplikoval zákonná ustanovení na jeho konkrétní případ a dopustil se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem, čímž zatížil své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Takováto obecná námitka nemá kvalitu žalobního bodu, neboť každý žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoli specifikace.
14. Předmětnou obecnou námitku žalobce tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neshledal, že by žalovaný nepřiléhavým způsobem aplikoval konkrétně neoznačená zákonná ustanovení na žalobcův případ, ani že by se dopustil zásadních chyb v aplikaci a výkladu blíže nespecifikovaných právních norem, natožpak že by tím způsobil nezákonnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
15. Před vypořádáním dalších žalobních bodů soud připomíná, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí ve věci zamítnutí žalobcovy žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 42g odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Z § 46 odst. 6 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že „[p]ro zaměstnaneckou kartu platí obdobně § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává, nesplňuje-li cizinec podmínku uvedenou v § 42g odst. 2, 3 nebo 4.“ Podle § 42g odst. 2 písm. a) téhož zákona přitom platí, že „[ž]ádost o vydání zaměstnanecké karty je oprávněn podat cizinec, pokud je účelem jeho pobytu na území zaměstnání na jedné z pracovních pozic uvedených v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty.“
16. Ze správního spisu soud zjistil tyto rozhodné skutečnosti. Dne 17. 2. 2015 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena žalobcova žádost o zaměstnaneckou kartu, která neobsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti – chybělo číslo volného pracovního místa uvedeného v centrální evidenci a doklad prokazující pracovněprávní vztah. Správní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

orgán prvního stupně proto žalobce dne 24. 2. 2015 vyzval, aby tyto chybějící náležitosti doložil ve lhůtě čtyřiceti dnů od doručení výzvy, a současně jej poučil, že pokud výše uvedené vady ve stanovené lhůtě neodstraní, bude řízení o jeho žádosti zastaveno, resp. že pokud nebudou předložené náležitosti splňovat zákonné podmínky, bude jeho žádost zamítnuta. Současně správní orgán prvního stupně řízení usnesením ze dne 24. 2. 2015 přerušil. Dne 7. 4. 2015 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena smlouva o smlouvě budoucí (pracovní) uzavřená dne 20. 3. 2015 mezi žalobcem a společností KOM invest s. r. o. a potvrzení vystavené touto společností dne 20. 3. 2015 o přidělení čísla volného pracovního místa 8371100777. Na základě vlastního šetření správní orgán prvního stupně zjistil, že výše uvedené volné pracovní místo bylo dne 19. 3. 2015 vyřazeno z centrální evidence z důvodu pokuty uložené zaměstnavateli za umožnění výkonu nelegální práce. Dne 29. 4. 2015 se žalobce v přítomnosti svého doprovodu V. K. seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a přislíbil vyjádření ve lhůtě třiceti dnů, které však nepodal. Poté správní orgán prvního stupně vydal dne 13. 11. 2015 rozhodnutí, jímž žalobcovu žádost zamítl. Ke svému odvolání ze dne 17. 12. 2015 žalobce přiložil smlouvu o smlouvě budoucí (pracovní) uzavřenou dne 10. 12. 2015 mezi žalobcem a společností Nataliya invest s. r. o. a potvrzení vystavené touto společností dne 10. 12. 2015 o přidělení čísla volného pracovního místa 7874540705. Žalovaný poté dne 15. 4. 2019 vydal žalobou napadené rozhodnutí.

17. Soud zdůrazňuje, že z uvedených skutečností zcela zřetelně vyplývá, že žalobce byl (dokonce v doprovodu svého zmocněnce V. K.) plně v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí dne 29. 4. 2015, což potvrdil vlastnoručním podpisem. Tím je podle názoru soudu zcela vyvrácena jeho námitka, že si není vědom toho, že by došlo k řádnému seznámení s podklady rozhodnutí. Součástí těchto podkladů byla též informace o stavu volného místa číslo 8371100777, vytištěná z integrovaného portálu Ministerstva práce a sociálních věcí dne 7. 4. 2015, podle které bylo předmětné volné místo vyřazeno z centrální evidence dne 19. 3. 2015. Soud proto konstatuje, že nejpozději od svého seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí (tj. od 29. 4. 2015) žalobce věděl, že jím předložená smlouva o smlouvě budoucí (pracovní) ze dne 20. 3. 2015 i potvrzení společnosti KOM invest s. r. o. z téhož data se týkají pracovního místa, které bylo již před podpisem předmětné smlouvy a vystavením onoho potvrzení vyřazeno z centrální evidence. Žalobcovu tvrzení, že o těchto skutečnostech nevěděl, tak podle názoru soudu není pravdivé. Soud dodává, že žalobce při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dne 29. 4. 2015 přislíbil, že se k nim vyjádří do třiceti dnů, což však neučinil. Žalobci tedy byla poskytnuta možnost, aby na zjištěné skutečnosti reagoval, nicméně žalobce sám na tuto možnost rezignoval a svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí nevyužil.
18. K námitce, že žalobce nebyl právně zastoupen a správní orgán jej měl řádně poučit a pomoci mu podle základních zásad činnosti správních orgánů, soud připomíná, že žalobce byl výzvou ze dne 24. 2. 2015 řádně vyzván k označení čísla volného pracovního místa uvedeného v centrální evidenci a poučen o tom, že neodstraní-li vady, bude řízení o jeho žádosti zastaveno, resp. že pokud nebudou předložené náležitosti splňovat zákonné podmínky, bude jeho žádost zamítnuta. Tuto výzvu a s ní spojené poučení shledal soud naprosto dostatečnými a zcela srozumitelnými i pro žalobce, který nebyl právně zastoupen. Zároveň podle názoru soudu nelze přehlížet časovou souslednost jednotlivých relevantních událostí. Společnost KOM invest s. r. o. totiž uzavřela se žalobcem smlouvu o smlouvě budoucí (pracovní) a vystavila mu potvrzení o přidělení čísla volného pracovního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

místa až dne 20. 3. 2015, tj. jednak po vlastním podání žádosti dne 17. 2. 2015, ke které měly být tyto náležitosti přiloženy, a jednak (a to zejména) po vyřazení předmětného pracovního místa z centrální evidence dne 19. 3. 2015. Tyto skutečnosti musely být žalobci známy nejpozději od okamžiku, kdy se dne 29. 4. 2015 seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, a nic mu podle názoru soudu nebránilo v tom, aby na ně reagoval v souladu s poučením, které obdržel v rámci výzvy ze dne 24. 2. 2015, což však neučinil. Za dané procesní situace soud považuje žalobcovu námitku upozorňující na to, že nebyl opětovně vyzván k odstranění vady podle § 45 odst. 2 správního řádu, za nedůvodnou.

19. Ve shora uvedeném kontextu pokládá soud za zcela nemístnou (a navíc ničím nepodloženou) poznámku žalobce, že správní orgán prvního stupně účelově vyčkává s vydáním rozhodnutí do doby, kdy již žadatel nebude splňovat podmínky pro vydání zaměstnanecké karty. Žalobce totiž podmínky pro vydání zaměstnanecké karty zjevně po celou dobu řízení vedeného správním orgánem prvního stupně nespĺňoval, neboť jím poptávaná pracovní pozice byla z centrální evidence vyřazena dne 19. 3. 2015, tj. ještě před tím, než žalobce uzavřel příslušnou smlouvu o smlouvě budoucí (pracovní) a obdržel potvrzení o přidělení čísla volného pracovního místa (obojí dne 20. 3. 2015), a zároveň též před tím, než tyto skutečnosti doložil správnímu orgánu prvního stupně (dne 7. 4. 2015). Samotná skutečnost, že správní orgán prvního stupně rozhodl o žalobcově žádosti až po uplynutí zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí, která navíc po dobu přerušení řízení od 24. 2. 2015 do 29. 4. 2015 neběžela, tak neměla absolutně žádný vliv na to, že žalobce neprokázal splnění zákonných podmínek pro vydání zaměstnanecké karty. Tvrzené průtahy v řízení mohl žalobce řešit postupem podle § 80 správního řádu, což však neučinil, a proto se na ně nyní nemůže úspěšně odvolávat.
20. Soud shrnuje, že účel pobytu žalobce, tj. výkon práce na konkrétní pracovní pozici u zaměstnavatele KOM invest s. r. o., nebyl fakticky možný, neboť jak vyšlo v průběhu správního řízení najevo, toto pracovní místo bylo vyřazeno z centrální evidence, a to ještě před doložením čísla volného pracovního místa uvedeného v centrální evidenci a smlouvy o smlouvě budoucí (pracovní) správnímu orgánu prvního stupně, resp. ještě před vystavením potvrzení zaměstnavatele o existenci volného pracovního místa a podepsáním předmětné smlouvy. V daném případě není podle názoru soudu podstatné, že se do uvedené situace žalobce nedostal vlastní vinou. Bez existence zákonného důvodu, kterým je v tomto případě zaměstnání na jedné z pracovních pozic uvedených v centrální evidenci, není možné žalobci pobyt na území povolit a zaměstnaneckou kartu vydat. Správní orgán tak postupoval zcela správně, pokud v souladu s § 46 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 42g odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalobcovu žádost o zaměstnaneckou kartu zamítl.
21. K žalobcově námitce, že žalovaný v odvolacím řízení prověřoval stav původního pracovního místa za situace, kdy žalobce v rámci odvolání doložil nové číslo volného pracovního místa spolu s pracovní smlouvou, soud především připomíná, že zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu oprávnující cizince k přechodnému pobytu na území a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána (srov. § 42g zákona o pobytu cizinců). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nelze po podání žádosti o zaměstnaneckou kartu bez dalšího libovolně měnit zaměstnavatele a pracovní pozici, ohledně níž byla žádost podána; změna zaměstnavatele či pracovní pozice podléhá režimu upravenému v § 41 odst. 8 správního řádu a pro povolení změny žádosti je nutno vyhovět zákonným podmínkám stanoveným v tomto ustanovení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, č. j. 2 Azs 354/2019-27 a č. j. 2 Azs 361/2019-32, nebo ze dne 13. 5. 2020, č. j. 1 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Azs 7/2020-39, ze dne 16. 4. 2020, č. j. 1 Azs 403/2019-28, či ze dne 20. 12. 2018, č. j. 3 Azs 352/2017-31). S tímto právním názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že žalobce o povolení změny obsahu podání vůbec nepožádal, natož aby v souladu s § 41 odst. 8 větou druhou správního řádu tvrdil a doložil, že mu hrozí vážná újma a tuto újmu řádně specifikoval. Žalobce navíc ani nesplnil podmínku vyplývající z § 41 odst. 8 věty první správního řádu, podle které lze o povolení změny obsahu podání požádat pouze do vydání rozhodnutí. Žalobce však nové číslo volného pracovního místa a novou smlouvu o smlouvě budoucí (pracovní) doložil společně s podáním odvolání, tedy až po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný tedy nijak nepochybil, když v odvolacím řízení nově doložené pracovní místo neproověřoval.

22. Poté se soud zabýval námitkami vztahujícími se k otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. V této souvislosti soud připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Nejvyšší správní soud tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.
23. Zdejší soud zdůrazňuje, že v případě nevydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. b) zákona o pobytu cizinců není v daném ustanovení výslovně stanovena povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Za situace, kdy žalobce ve správním řízení neuvedl (ani nedoložil) žádné skutečnosti, ve kterých by bylo teoreticky možné spatřovat zásah do jeho soukromého a rodinného života, ani v odvolání nenamítal nesprávné posouzení přiměřenosti rozhodnutí, nelze podle názoru soudu povinnost zkoumání přiměřenosti rozhodnutí dovodit ani z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud současně připomíná, že předmětem správního řízení nebylo zrušení žalobcova pobytového oprávnění, nýbrž jeho žádost o nové pobytové oprávnění. Soud zastává názor, že ani případná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí o nevydání pobytového oprávnění nemůže přebít fakt, že v žalobcově případě nejsou splněny zákonné podmínky pro vydání zaměstnanecké karty, tedy nemůže správnímu orgánu založit povinnost zaměstnaneckou kartu vydat, nebylo-li doloženo splnění podmínek pro její vydání. V tomto kontextu považuje soud žalobcem uváděné skutečnosti, v nichž spatřuje zásah do svého soukromého a rodinného života, za zcela irelevantní, neboť žalobce nesplnil zákonné podmínky pro vydání zaměstnanecké karty, a správní orgány mu ji tudíž nemohou vydat bez ohledu na to, jaké dopady do jeho soukromého a rodinného života to bude mít. Na okraj soud dodává, že pro soužití se svou družkou a její dcerou může žalobce využít jiné pobytové oprávnění a že svá tvrzení o nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života bude žalobce moci uplatnit v případném řízení o správním vyhoštění, kde se jimi příslušné správní orgány budou muset zabývat věcně.
24. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. listopadu 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.